

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **U. E. N. E.** narozen ..., státní příslušnost Nigerijská federativní republika, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 2. 2015, č.j. MV-64030-4/SO-2014,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. MV-64030-4/SO-2014 ze dne 27. 2. 2015, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 2. 2014, č.j. OAM-1696-18/ZR-2013, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení k trvalému pobytu a podle ustanovení § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena 30 denní lhůta k vycestování z území České republiky .

Žalobce v podané žalobě namítal, že zrušení povolení k trvalému pobytu je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Poukazuje zejména na skutečnost, že na území České republiky má rodinné vazby, konkrétně manželku, s níž má tři dcery a přítelkyni, s níž má syna. V důsledku rozhodnutí správního orgánu, dle kterého bylo

zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu a povinnosti ve lhůtě 30 dnů vycestovat z území České republiky mu bude znemožněno se nadále stýkat se svou rodinou.

Dále namítal, že obnovil vztah s rodinou svého nezletilého syna a že v současné době se o něho musí starat jeho babička, paní A. K., jelikož matka nezletilého je dlouhodobě psychicky nemocná a v současné době je hospitalizována. Jako důkaz navrhl výslech paní A. K. a lékařskou zprávu o zdravotním stavu matky nezletilého.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal zejména na skutečnost, že žalobce v zákonné lhůtě neuvedl žádné konkrétní námitky a žalobu dosud neodůvodnil. Uvedl, že pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území byl dán zákonný důvod, neboť nashromážděné podklady prokazují, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Dle názoru žalovaného byla splněna i podmínka, že rozhodnutí nebude nepřiměřené ani z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

Dne 1. 8. 2013 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno postoupení hlášení Věznice Všehrdy č. j. KRPU-801-78/ČJ-2013-040026 ze dne 25. 7. 2013 o umístění žalobce k výkonu trestu odnětí svobody. Z dokladů, které jsou součástí správního spisu, vyplývá, že žalobce byl na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2009, sp. zn. 45T 30/2008 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 11. 2009 sp. zn. 11 To 75/2009 uznán vinným ze spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) trestního zákona, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 let, pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s ostrahou.

Na základě toho správní orgán dne 31. 7. 2013 zahájil správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu. Na to reagoval žalobce vyjádřením, doručeným správnímu orgánu dne 16. 8. 2013, v němž poukazuje na to, že zrušení trvalého pobytu by pro něj bylo dalším trestem za spáchaný trestný čin, což by bylo v rozporu se zásadou ne bis in idem zakotvenou v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Dále namítal, že má na území České republiky manželku, s níž má tři dcery, a přítelkyni, s níž má jednoho syna, a že po vykonání trestu se chce na tomto území zařadit do společnosti, vést zde plnohodnotný život a pečovat o děti. Na základě tohoto vyjádření správní orgán požádal Generální ředitelství vězeňské služby ČR dne 21. 8. 2013 o poskytnutí informací, týkajících se návštěv žalobcovy ženy a tří dcer ve věznici žalobce. Dne 9. 12. 2013 byl správnímu orgánu zaslán přehled žalobcových návštěv, z něhož vyplývá, že manželka a tři dcery navštívily žalobce ve výkonu trestu dvakrát, a to dne 13. 5. 2008 a 24. 7. 2008. Dalších 11 plánovaných návštěv bylo vždy odvoláno.

Dne 24. 2. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č.j. OAM-1696-18/ZR-2013, jímž zrušil žalobci podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu

cizinců povolení k trvalému pobytu a stanovil mu lhůtu 30 dnů k vycestování z území České republiky. V rozhodnutí uvedl, že v dané věci se nerozhoduje o vině a trestu a tudíž nemůže dojít k porušení zásady *ne bis in idem*, jak tvrdí žalobce. Dále správní orgán uvedl, že po posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dospěl k závěru, že vydané rozhodnutí je sice zásahem do života žalobce, nikoliv však nepřiměřeným. Žalobce má manželku, s níž má tři dcery, avšak ty ho ve výkonu trestu navštívily naposledy 24. 7. 2008. Dále správní orgán z Centrálního registru obyvatel zjistil, že syn žalobce nemá v registru uvedeného otce a tudíž nelze otcovství žalobce jednoznačně prokázat. Správní orgán také poukázal na skutečnost, že žalobce do České republiky přicestoval ilegálně, požádal o azyl, který mu nebyl udělen a posléze svůj pobyt legalizoval na základě žádosti o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Dále správní orgán konstatoval, že jeho rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem. Žalobce na území České republiky páchal trestnou činnost spojenou s užíváním návykových látek a pro společnost, zejména s ohledem na mladistvé, je vysoce žádoucí, aby bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno. S ohledem na rozhodnutí Ústavního soudu ČR IV. ÚS 462/03 ze dne 21. 11. 2003 a II. ÚS 59/06 ze dne 4. 5. 2006 doplnil, že právo pobývat na území cizího státu nepatří do kategorie základních lidských práv a svobod, ale je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení ke vstupu a pobytu na svém území.

Proti tomuto rozhodnutí podala zástupkyně žalobce dne 6. 3. 2014 formální odvolání s konstatováním, že po konzultaci s klientem bude odvolání doplněno. Dne 28. 3. 2014 správní orgán vyzval žalobce, aby odvolání ve lhůtě 7 dnů doplnil. Žalobcem doplněné odvolání bylo správnímu orgánu doručeno dne 9. 4. 2014. Žalobce v něm uvedl, že jeho vztahy s manželkou a dcerami byly obnoveny a že jsou v pravidelném písemném a telefonickém kontaktu. Za těchto podmínek se mu jeví zrušení povolení k trvalému pobytu jako neadekvátní.

Dne 27. 2. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. MV-64030-4/SO-2014, jímž odvolání zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního).

Žalobce v podané žalobě namítal, že zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Poukazuje zejména na skutečnost, že na území České republiky má rodinné vazby, konkrétně manželku a s níž má tři dcery a přítelkyni, s níž má jednoho syna, a že v důsledku jeho vycestování budou narušeny rodinné vazby.

Správní orgány v napadených rozhodnutích vycházely z ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle kterého *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života cizince.“*

Ze správního spisu je patrné, že správní orgán při rozhodování dostatečně zohlednil povahu a závažnost trestního jednání žalobce i jeho rodinnou situaci. Žalobce se dopustil

trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle ustanovení § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c), trestního zákona tím, že opakovaně dojednal dovoz kokainu z Nizozemí do České republiky za účelem jeho další distribuce. Správní orgán toto jednání zhodnotil jako vysoce nežádoucí a poukázal na skutečnost, že zvyšující se rozsah užívání návykových látek má nesmírné dopady na společnost a je vysoce nežádoucí, zejména pak s ohledem na mladistvé. Trestná činnost spojená s užíváním návykových látek je významným zásahem do veřejného pořádku. Platí, že každý cizinec je po dobu svého pobytu na území České republiky povinen dodržovat právní předpisy a v případě jejich porušení musí počítat s tím, že může dojít ke zrušení povolení k pobytu. Žalobce, ačkoliv byl s touto skutečností zcela jistě obeznámen, páchal v letech 2006 a 2007 závažnou trestnou činnost a v jejím důsledku byl uznán vinným za úmyslný trestný čin a pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

Správní orgán je podle shora citovaného ustanovení povinen zkoumat, zda rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bude nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Ze správního spisu je patrné, že správní orgán takto činil. Z dostupných evidencí a obsahu spisového materiálu k osobě cizince zjistil, že je ženatý a s manželkou má tři dcery. Z přehledu návštěv ve výkonu trestu odnětí svobody vyplývá, že manželka s dcerami navštívily žalobce dvakrát, a to dne 13. 5. 2008 a 24. 7. 2008. Dalších 11 plánovaných návštěv bylo vždy odvoláno. Je tedy patrné, že rodinné vazby mezi nimi nejsou nikterak pevné, což připustil i žalobce. V odvolání pak žalobce namítal, že v poslední době navázal telefonický a písemný kontakt s rodinou. K tomu žalovaný uvedl, že tomuto způsobu kontaktu nebrání fakt, že žalobce nebude nadále žít na území České republiky. Telefonický a písemný kontakt je možné realizovat z jakéhokoli státu, v němž se po vycestování rozhodne žalobce dále žít. Další skutečností, kterou žalovaný správní orgán bral v potaz, je fakt, že žalobce páchal trestnou činnost v době, kdy jeho dcerám bylo cca 4 a 5 roků a manželka byla těhotná. Značnou část života svých dcer strávil ve výkonu vazby a posléze ve výkonu trestu odnětí svobody a je zřejmé, že žalobce s dcerami neměl nikterak blízký kontakt a tudíž nebylo možné vytvořit mezi sebou pevnou vazbu. Ve vztahu k manželce žalobce správní orgán uvedl, že manželské soužití není vázáno na povolení k trvalému pobytu na území a tento způsob soužití mezi osobami různé státní příslušnosti není nijak výjimečný.

Dále žalobce uvedl, že má žalobce přítelkyni, s níž má jednoho syna. Správní orgán z Centrálního registru obyvatel zjistil, že u nezletilého chlapce není uveden otec dítěte a tudíž nelze jednoznačně prokázat, že žalobce je skutečně otcem tohoto dítěte.

Správní orgán posuzoval též další okolnosti života žalobce na území České republiky a posuzoval míru jeho integrace do společnosti. Žalobce do České republiky přicestoval nelegálně, požádal o azyl, který mu nebyl udělen. Posléze svůj pobyt legalizoval žádostí o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Povolení mu bylo vydáno dne 5. 3. 2001. Trestnou činnost, za kterou byl v roce 2009 pravomocně odsouzen, páchal v letech 2006 a 2007. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že s ohledem na délku pobytu na území České republiky není pro žalobce zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřeným zásahem do jeho života. Spáchanou trestnou činností navíc prokázal, že se řádně nezačlenil do české společnosti.

Žalobce až v podané žalobě navrhl jako důkaz výslech paní A. K., babičky syna žalobce. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správního orgánu. Soud pouze přezkoumává úkony provedené správním orgánem v rámci správního řízení a je patrné, že žalobce

nepochybně mohl bez omezení navrhnout provedení tohoto důkazu již ve správním řízení. Jak vyplývá též z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 24/2015, „*správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.*“ S ohledem na uvedené nebyl tento důkaz proveden.

Soud si je vědom toho, že zrušení povolení k trvalému pobytu představuje zásah do soukromého a rodinného života žalobce, avšak vzhledem k okolnostem daného případu se nejedná o zásah nepřiměřený. Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitky proto dospěl závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. dubna 2017

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová